

ELEGIA

**Haihtuvi nuoruus niin kuin vierivä virta.
Langat jo harmaat lyö elon kultainen pirta.
Turhaan, oi turhaan tartun ma hetkehen kiini;
riemua ei suo rattoisa seura, ei viini.**

**Häipyvät taakse tahtoni ylpeät päivät.
Henkeni hurmat ammoin jo jälkehen jäivät.
Notkosta nousin. Taasko on painua tieni?
Toivoni aino: tuskaton tuokio pieni.**

**Tiedän ma: rauha mulle on mullassa suotu.
Etsijän tielle ei lepo lempeä luotu,
pohjoinen puhuu, myrskyhyn aurinko vaipuu,
jää punajuova: kauneuden voimaton kaipuu.**

**Upposi mereen unteni kukkivat kunnaat.
Mies olen köyhä: kalliit on laulujen lunnaat.
Kaikkeni annoin, hetken ma heilua jaksoin,
haavehen kullat mieleni murheella maksoin.**

**Uupunut olen, ah, sydänjuurihin saakka!
Liikako lienee pantukin paatinen taakka?
Tai olen niitä, joilla on tahto, ei voima?
Voittoni tyhjä, työn tulos tuntoni soima.**

**Siis oli suotta kestetyt, vaikeat vaivat,
katkotut kahleet, poltetut, rakkahat laivat?
Nytkö ma kaaduin, kun oli kaikkeni tarpeen?
Jähmetyn jääksi, kun meni haavani arpeen?**

**Toivoton taisto taivaan valtoja vastaan!
Kaikuvu kannel; lohduta laulu ei lastaan.
Hallatar haastaa, soi sävel sortuvin siivin.
Rotkoni rauhaan kuin peto kuoleva hiivin.**

Eino Leino